

סניף "שמרו משפט" * בי"ד מיוחד לפקח על: הזמנת, עקלים, סרובים, התייר ערסאות, פסקי דין, גניס * ומגן לבעד שלא יקפחו מכותם: לכחית הבי"ד, ולדין גמור, ולמהיק דתני, ולמאן בבוררות, ומסוענים

התראת בית דין חמור - לאפרושי מאיסורא - ד"אשת איש" רח"ל

הנה בנידון ה"גמ מעושה" שנתבצע על הרב מנחם מענדל בלום שלימ"א מק", בעש"ק תצוה י' אדר תשס"ט - פה מאנסי נ"י, ע"י כנופיית מעשים אנשי אלמי - עם פרצופים מוסוים ומכוסים, שתפסוהו וציעורוהו ואסרוהו באזיקים - וגם כשהסירו השלשלאות מידיו - כפאוהו באיומים שונים תוך כדי שהיה שבו בידם למשך י"ט שעות, ותיכף לאחר ההתעללות - בא ישר משם לבית דינינו וערער על פסלנות הגמ, וביום מ"ו אדר תשס"ט - הוצאנו "הכרות בית דין": שהגמ פסול ובמל (רה"פ פנקס ז"ד, מסמך 1026), ושהאשה צירל בלום (לבית האכהיווער מלונדון) - היא עדיין "אשת איש" גמורה של בעלה הנ"ל. והנה מלבד השיעורי הלכה שבע"פ - שנאמרו על דינו, בתוקף פסלנות הגמ - עם ביאורים ונימוקים יסודיים בדברי הפוסקים, שנשמעו ע"י אלפי מקשיבים בכל כדור הארץ - (צ'קול ז"ד, כספור ד') - זה שנה שלימה מאז ועד עתה, גם נתפרסם ונתפשט "הכרזה" הנ"ל שבכתב - בכל העולם כולו, ע"י דואר רגיל ועלעקטרוני וגם ע"י פאקס אמאמאמי (צ'פנקס ז"ד), וגם שלחנה כ"פ להאשה עצמה - בתורת "התראת בי"ד חמור": שאסורה להנשא לאיש אחר - מרם שתקבל גמ כשר מבעלה.

והנה בריש אדר דהאי שתא - כשהגיע לאוזנינו השמועה המזועזע, שהאשה הנ"ל - מוכנת להנשא למנחם מענדל ביקסנשפאן מק", שלחנו לשניהם "התראת בי"ד חמור" - ביום ג' אדר תש"ע: שח"ו שינשאו - מרם שתקבל גמ כשר מבעלה (רה"פ פנקס ז"ד, מסמך 1058). ובנוסף לזה - יצא מאתנו גם "בירור הלכה" בכתב (תמלית שיערים הנ"ל צע"פ) בבירור תוקף פסלנות הגמ - עם מקורות ומראי מקומות מדוייקים ליותר ממאה ושלישים פוסקים (המננין להן ד"ה והיות) - שנתפרסם בכל העולם (צ'פנקס ז"ד, מסמך 1060), ושם ביארנו הדק היטב - דפסלנות הגמ בנ"ד הוא בהחלט ובתורת ודאי - ולא מספק, ואף בדיעבד אם נישאת - תצא מזה ומזה - וילדיהם ממזרים, ושע"פ כללי התוראה וההכרעה - המסורה בדינינו מפוסקי הדורות, אין שום מבוא כלל להקל ולהכשיר בנ"ד - אפילו בדיעבד. אבל לצערינו הרב - פנו עורף לאזהרתינו, ואתמול יום ד' לסדר "וישב העם לאכול ושתו" - ויקימו לצחק" (משל) - נשאו בפומבי בלונדון, וחקולר על העבר - וכן על על רגע ורגע בהות, תלוי על אותן שיש סיפק בידם למחות - ואינם מוחים, מה יענו ליום הדין ותוכחה - כשישאלו ע"י, וזה כולל: ראשי העם - מהתם ומחאב, ובפרט קצת קרובי המשפחה - ובייחוד הרבנים שביניהם, שמחמת חשבונות - של רגשי נצחון השתלמות ונקמה, לא רק - שלא ניסו לעכב הפריצה - או להתפשר עמו בדרכי נועם - אלא גם עודדו לזה, ולא הבינו שאין בכח "הרגישים" הללו, להכשיר "גמ פסול" - או להתיר "אשת איש".

אוי לנו - שכך עלתה בימינו, שמחמת הרדיפה להראות כח השתלמות ונצחנות - יחפזו וימהרו להפקיר "אשת איש" לעלמא, ויתעלמו בשאט נפש - מהלכה רווחת: שמחויבים לחוש על "ערעור" גמ - אף כשבא רק מ"למדנאים", [ע"י רשד"ם (ז"ד, סי' רנ"ט), רמ"א (סי' נ"ז), נודב"י (קמא, לה"ע סי' פ"ח)], וכש"כ כשהערעור הוא מבי"ד - שהבעל בא אצלם לערער על פסלנות הגמ. ובפרט בנ"ד - שהאיש והאשה ידעו שיש מערערים - והזהירו מהם שלא להנשא, ככה"ג אם סמכו על מתירים - אין להם דין "שוגגים" - ואין זה בגדר "דיעבד", רק דין "מוזדין" ו"לכתחלה" - ותצא מזה ומזה, [ע"י שו"ע (לה"ע סי' ק"ג, ס"א), ופ"ת ש"ס, ס"א, רמ"א (כלל ז"י, סי' ג), מהרי"ק (שו"ע פ"ד, רדב"ז (סי' אלף ק"ד), מו"ז (לה"ע סי' י"ז, קט"ז), ב"ש (ס"ט, ס"ק ע"ג), שמש צדקה (ח"ב, סי' ז', וט'), ושב הכהן (סי' ל'), דברי ריבות (סי' רכ"ט), ברית אברהם (לה"ע סי' ל"ז, ז"ט, וק"ג), אבנ"ז (לה"ע סי' ל"ז, אות י'), וכש"כ וק"ו בנ"ד - שצד האיסור מבורר הדק היטב - והמתירים שותקים וסותמים את נימוקם. הרי מלבד מה - דעצם ההתחמקות מלהשיב, משמש כאות מובהק - על "חולשה" ו"דלות" - שאין להם "מה" להשיב, הלא הדבר ברור ככה"ג דא"א להתירה בשו"א - כ"א בסתירת ודחיית דברי האוסר, [ע"י ר"ח בהן (לה"ע סוף ז'), נודב"י (לור הס"ר סי' ל', ופ"ת תניינא, חו"מ סי' ח'), עין התבלת (הקדמה), משפטים ישרים (ח"א, סי' רפ"ד)], וגם שייכא בנ"ד - הא דאיחא בגמרא (יבמות ע"ז, ח' וט"ז) ד"לאחר שכבר עשה מעשה - אין שומעין לו" (למורה המעיד על "קבלה" כהוראתו), ונפסק כן במושו"ע (ז"ד סי' רמ"ג, ס"ז), וע"י נודב"י (תניינא, י"ד סי' ז'), - דלרש"י המעם: דחיישינן ש"משקר". ועכ"פ זה מיהא ברור, דאף מאה "חתימות סתמיים" - לא יועיל מאומה להתירה, כ"א גילוי "נימוקים" - בסתירת כל דברי האוסר דוקא, ומרם כן - הרי האשה בחוקת "אשת איש" עומדת.

והיות שלא כתבנו כל זאת - על דעת עצמינו ח"ו, אלא ביססנוה על יסודות איתנים וחוקים - שבדברי רבותינו הפוסקים אשר כל בית ישראל נשען עליהם ועל הוראתם - מפייהם או חיים וממיהם או שותין, ואלו הם: רבינו יונה, רבינו יהונתן, רי"ף, רש"י, תוספתא, ר"ת, ריא"ז, שח"ג, ר"ן, מאירי, רבינו ירוחם, רא"ה, ריטב"א, רוקח הגדול, רמב"ם, ראב"ד, רמב"ן, רי"ד, הח"מ, הגהות מימוניות, רשב"א, רא"ש, ריב"ש, רמ"ה, לחם משנה, מהרי"ל, מהרי"ק, מור, רדב"ן, אהלי יעקב, בצלאל אשכנזי, מהרש"ם, תשב"ץ, ראנ"ח, מהר"א ששון, רא"ם, מהר"י ווייל, מהרי"ט, מבי"ט, מהרי"ט, ב"י, שלחן ערוך, חוה התנופה, מהר"ם פדואה, משאת בנימין, דברי ריבות, שארית יוסף, מהר"ם אלשיך, מהרש"ל, פרישה, רמ"א, מו"ז, ש"ך, בית שמואל, חלקת מחוקק, מהר"ם לובלין, עבודת הגרשוני, אמונת שמואל, יבין וכוועז, מהרש"ך, חות יאיר, גמ פשוט, שמש צדקה, הגר"א, דרכי נועם, גדולת מרדכי, פני יהושע, בית מאיר, חכם צבי, יד ימין, בעי חיי, נודע ביהודה, נתיבות המשפט, רעק"א, חתם סופר, ושב הכהן, שיבת ציון, צמח צדק, ר"י מילער, פחד יצחק, כנסת הגדולה, פתחי תשובה, כתב סופר, בית אפרים, ישועות יעקב, מכתב מאלהיו, חקרי לב, רב פעלים, דבר משה, ראש משביר, שערי רחמים, שפת היים, שושנים לדוד, ברית אברהם, ברכי יוסף, אבני האפורה, חמדת שלמה, עין יצחק, נופת צופים, דבר אמת, ברכת רצה, תשובת יהודה, עונג יו"ט, בית הלוי, ברך משה, חיים של שלום, דבר אליהו, ברכת יוסף, שואל ומשיב, כתר בהונה, חתן סופר, ריב"א, ליקוטי צבי, עזרת ישראל, אור שמת, שערי דיעה, שם אריה, דברי מלביאל, ברית יעקב, אבני נזר, יריעות שלמה, נפע שורק, משכנות יעקב, ערוך השולחן, שואל ונשאל, מהרש"ם, זקן אהרן, דבר יהושע, חזון איש, ועוד הרבה מפוסקי זמנינו [שהמראי מקומות מדוייקים לדבריהם מצויינים בביאורנו - (סה"ט צ'פנקס ז"ד - מסמך 1060), ע"י ש].

אשר על כן - בכח תורתנו הקדושה המסורה לנו מרבותינו פוסקי הדורות הנ"ל - הרינו מכריזים בזה בשער בת רבים:

שמנחם מענדל ביקסנשפאן (מק"י) - וצירל בלום (לבית האכהיווער, מלונדון)

הם דרים ביחד בעיר לונדון - באיסור החמור והגורא ד"אשת איש", מה שע"פ תוה"ק - הוא כ"ייהרג ואל יעבור" - והם בעונש מיתת חנק רח"ל, והולדות אשר יולדו להם - יהיו "ממזרים" גמורים לכל דבר עד סוף כל הדורות, ומורא יעלה על ראשם ויחושו לעצמם - כי בכל רגע הם באיסור גורא אש לא נופח, וחיוב גמור רמאי על כל ישראל מתורת "ערבות" - מה שכ"א נכרתו עליו אלפי ריבואות כריתת בריתות, [כמבואר בגמרא (סוטה ל"ז, ז'), ותוס' (ס"ט ד"ה אמר)], לעשות כל מצדקי שבועות - [ואילו היה רשות ע"פ ד"מ - היו מחייבים להדפם ולדרפם עד החרמה]: שיפרשו זמ"ז, ואצ"ל דכל המסייע להם בחיזוק ועידוד כלשהו - שיש להם דין "מסייעים לעוברי עבירה", ולמזהיר ולנזהר - שלומים תן כמי נהר.

ועל זה באנו עה"ח - כשם שאר חברי הבי"ד - דסניף "שמרו משפט", יום ה' לסדר "ויקימו לצחק", ויהי ממחרת.. אתם חמאתם חמאה גדולה" (כי תשא), שמנה עשר יום לחודש אדר, שנת חמשת אלפים תש"ע לפ"ג.

צדקה
אברהם שמואל יהודה געשטעטנער
ראב"ד בי"ד צ' סניף "שמרו משפט"

